

— Баща ви, ваше високоблагородие! — изви-ка тържествено гавазинътъ. Христофоръ остана като гръмнатъ, изтърва чашата съ чая и... колебанието му трая една секунда... Той скочи отъ стола си и като изгледа съ най-голѣмо прѣзрѣние баща си, изрева:

— Какъ? Какъ ти смѣшъ да ми водишъ въ кабинета такива...

— Христо!... чедо!... изтръгна отъ гърдитъ си дѣдо Петко.

— Изведи го! — крѣсна докторътъ съ разтреперанъ гласъ и, като грабна отъ масата една шепа пари, даде ги грубо на гавазина и му изрѣмжа съ стиснати жби: на, дай му тѣзи пари, па да се махне отъ тука, чу ли?...

— Слушамъ, ваше високоблагородие!...

И негово високоблагородие Христофоръ Петровичъ Бѣлокровски затръшна ядосано вратата.

— — — — —
Пази Боже слѣпо да прогледне!

